

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Jarmily Ďáskové a JUDr. Evy Lukotkové v právní věci žalobce **V.Y.**, nar. ..., státní příslušník ... bytem ..., zastoupeného Mgr. Jaroslavem Smilem, advokátem AK, 330 11 Třemošná, Hromnice 33, proti žalované **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem 140 21 Praha 4, Náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 1. 2012, č. j....

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2012 ve výroku rozsudku specifikovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce, které podal proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně Policii ČR, oblastního ředitelství cizinecké policie Brno, Inspektorátu cizinecké policie Brno ze dne 29. 7. 2010, č. j., a toto rozhodnutí potvrzeno.

Prvostupňovým rozhodnutím bylo rozhodnuto o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu žalobce, které bylo zplnomocněné zástupkyní žalobce oznámeno dne 16. 8. 2010. Prvostupňový správní orgán shledal závažnou překážku pobytu cizince na území podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. v tom, že cizinec byl odhlášen z evidence osob samostatně výdělečně činných vedené OSSZ a tedy neplnil účel, pro který mu byl pobyt povolen. Dlouhodobý pobyt byl žalobci udělen za účelem podnikání od 27. 9. 2005 s platností do 25. 8. 2006, který byl pravidelně prodlužován, s poslední platností od 26. 8. 2008 do 25. 8. 2010. Dne 25. 6. 2010 podal žalobce prostřednictvím

zplnomocněného zástupce podle ust. § 44 a) zák. č. 326/1999 Sb., žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

Stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb. – správní řád. Skutečnost, že žalobce neplnil účel pobytu, pro který mu byl pobyt povolen, vyplývá z potvrzení OSSZ Plzeň-město ze dne 16. 6. 2010, které bylo žalobcem přiloženo k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a oznámení osoby samostatně výdělečně činné, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost ze dne 23. 8. 2006 a ze dne 23. 7. 2008. Z těchto podkladů vyplývá, že se žalobce dne 31. 8. 2006 odhlásil z evidence správy sociálního zabezpečení a opět se přihlásil až 1. 6. 2008, následně se odhlásil dne 31. 7. 2008 z evidence osob samostatně výdělečně činných a opět se přihlásil dne 1. 4. 2009. Minimálně v období od 1. 9. 2006 do 31. 5. 2008 a dále od 1. 8. 2008 do 31. 3. 2009 neplnil účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt udělen. Důvodem pro odhlášení z evidence bylo ukončení činnosti.

Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR byla zamítnuta podle ust. § 44 a) odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR. Podle ust. § 44 a) odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., se na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vztahují obdobně ust. § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3 a § 47 citovaného zákona. Podle ust. § 35 odst. 3 zákona dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37). Podle ust. § 37 odst. 2 písm. b) zákona policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza, za podmínky, že důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené důvodu pro zrušení platnosti víza. Při posuzování přiměřenosti policie přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3 policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu ČR, a nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Z ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., vyplývá, že cizinec je povinen plnit účel, pro který mu byl pobyt povolen. Neplnění účelu pobytu je obligatorním důvodem pro zrušení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. neprodloužení platnosti tohoto povolení. V posuzovaném případě žalobce v období předcházejícím podání žádosti 8 měsíců neplnil účel pobytu, své podnikání následně obnovil. Z tohoto důvodu správní orgán nepostupoval s odkazem na § 37 odst. 1 písm. b) citovaného zákona, ale aplikoval § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. Odvolací orgán se ztotožňuje s názorem, že dlouhodobé neplnění účelu pobytu, případně povinností spojených s podnikáním (hrazení pojistného na důchodové pojištění a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti), představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Jestliže tedy je naplněn některý z důvodů pro neudělení víza (povolení k dlouhodobému pobytu) podle § 56 citovaného zákona, přestal cizinec splňovat podmínku pro jeho udělení ve smyslu § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců na území ČR. Při svém rozhodování správní orgán I. stupně i II. stupně se držely platné judikatury, např. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 10A 218/2010 – 42.

Při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince hodnotil odvolací orgán zejména důvod pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dobu dosavadního pobytu cizince na území, účel tohoto pobytu, rodinné poměry cizince. Na území ČR pobýval žalobce za účelem ekonomické aktivity, po část doby pobytu však tento účel neplnil. Ze žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a z vyjádření žalobce vyplývá, že na území ČR pobývá jeho matka a přítelkyně – občanka Sourozenci a otec pobývají na Žalobce pobývá na území ČR od roku 2004, nejedná se tedy o dobu, která by sebou nesla s přetrhání vazeb ze zemí původu, k níž má účastník řízení rovněž rodinné vazby. Rodinní příslušníci resp. osoby blízké pobývající na území ČR jsou rovněž občany ..., společné soužití je tak možné ve státě jejich občanství. Z těchto důvodů nepovažují správní orgány dopad rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do života cizince za nepřiměřený.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas žalobu, ve které namítá, že rozhodnutí žalovaného se odvíjí od skutečnosti, kterou tento orgán hodnotí jako „závažnou překážku, která ukládá povinnost správnímu orgánu konat ve věci neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání“. Touto tzv. závažnou překážkou má být skutečnost, že žalobce nebyl v období, která jsou v rozhodnutí uvedena, přihlášen k sociálnímu pojištění. Z toho pak správní orgány dovozují, že po uvedenou dobu také neplnil účel, za který mu byl pobyt povolen, a to že po uvedené období nevykonával samostatnou výdělečnou činnost. Žalobce je toho názoru, že správní orgán II. stupně nijak neodůvodňuje, proč právě jím popisované skutečnosti by měly být tzv. závažnou překážkou. Je pravda, že se žalobce opakovaně odhlašoval a opět přihlašoval k sociálnímu pojištění a tedy že neplnil podmínku k udělení povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, ale tuto tvrzenou závažnost shledat nelze. Za závažnou překážku by jeho chování bylo možno považovat pouze v případě, že by z českého sociálního systému nějaké dávky čerpal, což však on tak nečinil. Také nemá žádné nedoplatky na sociálním a zdravotním pojištění, případně na daních. Zásadní skuteností žalobce označuje to, že správní orgány nevzaly v úvahu skutečnost, že vlastní živnostenské oprávnění. Po celou dobu pobytu na území ČR, výkon živnosti nikdy nepřerušil a živnostenské oprávnění je nadále základem pro jeho samostatnou výdělečnou činnost. Tvrzení správních orgánů, že ze zákona o důchodovém pojištění č. 155/1995 Sb., vyplývá povinnost být po celou dobu pobytu na území ČR přihlášen u OSSZ považuje žalobce pouze za záležitost formální a zásadní skuteností je pak placení sociálního pojištění.

Je přesvědčen, že rozhodnutí správního orgánu je rozhodnutím účelovým, formálním, formalistickým, nedůvodným a neodůvodněným. Popsaným postupem překročil správní orgán meze správního uvážení a jeho rozhodnutí je rozhodnutím svévolným, vydaným na základě libovůle správního orgánu. Výklad, který správní orgán používá, je porušení pravomoci správního orgánu, kterým nepřipustně zasahuje do práv účastníka řízení. S odkazem na všechny tyto skutečnosti navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a zároveň zrušeno i rozhodnutí prvostupňové a jemu aby byly přiznány náklady soudního řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 5. března 2012 setrval na důvodech uvedených v obou rozhodnutích. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce neplnil účel pobytu, pro který mu byl pobyt povolen, což vyplývá z potvrzení OSSZ Plzeň-město ze dne 16. 6. 2010, které bylo žalobcem přiloženo k žádosti o prodloužení doby platnosti povolení

k dlouhodobému pobytu a oznámení osoby samostatně výdělečně činné, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost ze dne 23. 8. 2006 a ze dne 23. 7. 2008. Z těchto podkladů vyplývá, že žalobce se dne 31. 8. 2006 odhlásil z evidence správy sociálního zabezpečení a opět se přihlásil dne 1. 6. 2008, následně se odhlásil dne 31. 7. 2008 z evidence osob samostatně výdělečně činných a opět se přihlásil dne 1. 4. 2009. Minimálně tedy v období od 1. 9. 2006 do 31. 5. 2008 a dále od 1. 8. 2008 do 31. 3. 2009 neplnil účel, pro který mu byl dlouhodobý pobyt udělen.

Žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR byla zamítnuta podle ust. § 44 a) odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 a ust. § 37 odst. 2 písm. b) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. k) zák. č. 326/1999 Sb. V dalším uvádí stejné skutečnosti, o které se správní orgány opřely při vydání rozhodnutí o zamítnutí jeho žádosti o prodloužení pobytu.

K námitce žalobce, že nebyl vysvětlen důvod, pro závažnou překážku pobytu cizince na území žalovaná uvádí, že se jedná o neurčitý právní pojem, který správnímu orgánu dává možnost správního uvážení. Tento pojem je nutné vykládat v kontextu, a to ve vztahu ke svému zařazení do písm. k) ust. § 56 odst. 1 citovaného ustanovení, jehož první část předvídá situaci, kdy pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu ČR. Druhá část daného ustanovení dopadá na situaci veřejného zájmu státu, tedy na situaci interní. Překážka k pobytu cizince na území je poté objektivně nastalá situace, resp. skutečnost, která brání pobytu cizince na území, neboť pobyt cizince není v souladu s veřejným zájmem a veřejným pořádkem ČR, resp. se těmito hodnotám příčí. Pobyt cizince na území je v zásadním rozporu s veřejným zájmem a pořádkem ČR, který nelze vyvážit subjektivním zájmem jednotlivce, resp. cizince v konkrétním případě. Žalovaná připomíná, že právní řád ČR nezakotvuje právo cizince na pobyt na území ČR, takové právo mají pouze občané ČR podle čl. 14 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Tento závěr explicitně judikoval Ústavní soud ČR, v usnesení č. j. III. ÚS 260/04 ze dne 9. 6. 2004, dle něhož subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR neexistuje, když je věcí suverénního státu, za jakých (nediskriminujících) podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že ČR, jako suverénní stát, stanoví podmínky, za kterých připustí pobyt cizích státních příslušníků na svém území právě s ohledem na svůj veřejný zájem a pořádek. Z výše uvedených důvodů navrhla žalovaná zamítnout žalobu jako nedůvodnou.

Krajský soud v Brně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba důvodná není. Podle § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud bez nařízení jednání, neboť žalobce ani žalovaný se na výzvu soudu nevyjádřili a byli poučeni o tom, že pokud se nevyjádří, má soud za to, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí.

Ze správního spisu předloženého žalovaným bylo ke skutkovému průběhu věci zjištěno, že žalobce si podal dne 25. 6. 2010 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR za účelem podnikání a k žádosti doložil potvrzení OSSZ Plzeň-město o zaplacení sociálního pojištění za poslední období, pro účely žádosti o prodloužení platnosti víza k pobytu na území ČR. Žalobce podnikal na území ČR od 1. 8. 2006 do 31. 8. 2006 a od 1. 6. 2008 do 31. 7. 2008 a pak od 1. 4. 2009. Platnost pobytu končila 25. 8. 2010.

Z výše uvedených důvodů vyplynula pochybnost odhlášení se cizince z OSSZ Plzeň-město, jelikož činnost byla zahájena od 1. 4. 2009, avšak pobyt na území ČR má žalobce povolen za účelem podnikání od 26. 8. 2008. Proto byly vyžádány podklady OSSZ Plzeň-město a z dokladu OSSZ bylo zjištěno, že osoba samostatně výdělečně činná (žalobce) přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost 31. 7. 2008.

13. 6. 2010 bylo zahájeno správní řízení včetně předvolání žalobce k osobní účasti na ústním jednání na 26. 7. 2010, kterého se žalobce se svým zplnomocněným zástupcem osobně dostavil, byl seznámen s podstatou správního řízení s ním vedeného a v protokolu stvrdil žalobce včetně zplnomocněného zástupce svými podpisy, že poučení porozuměli a také tomu, z jakého důvodu je protokol sepisován.

Jelikož bylo zjištěno, že žalobce ukončil samostatně výdělečnou činnost svým oznámením jako osoba samostatně výdělečně činná, která přestala vykonávat samostatnou výdělečnou činnost, a to od 1. 8. 2008 od 31. 3. 2009, přičemž měl za účelem podnikání vystavené povolení, které jej opravňovalo k pobytu na území ČR za tímto účelem.

Vzhledem k tomu, že cizinec je po dobu povoleného pobytu na území ČR povinen plnit účel pobytu po celou dobu povoleného pobytu a pokud přestane tento účel plnit, pro který mu byl povolen dlouhodobý pobyt policie podle ust. § 37 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., pobyt zruší. Podle § 44 a) odst. 3 téhož zákona s odkazem na ust. § 35 odst. 3 téhož zákona pobyt cizince neprodlouží, pokud shledá důvod pro zrušení povolení k dlouhodobému pobytu podle ust. § 37 zákona č. 326/1999 Sb., podle ust. § 37 odst. 2 téhož zákona s odkazem na § 56 odst. 1 písm. k) téhož zákona policie pobyt cizinci neprodlouží, pokud je zjištěna překážka pobytu cizince na území.

Je v zájmu ČR, aby na území ČR pobývali jen ti cizinci, kteří plní účel pobytu a na území pobývají v souladu se zákony ČR. Je pravda, že živnostenské oprávnění je oprávnění k podnikání, nikoliv povinnost, ale pokud je cizinci povolen dlouhodobý pobyt na území ČR za účelem podnikání, pak je jeho povinností tento účel plnit, nikoliv jeho oprávnění se rozhodnout, zda v rámci povoleného pobytu za účelem podnikání bude či nebude podnikat. Proto z výše uvedených důvodů jeho žádost o prodloužení pobytu byla zamítnuta.

V projednávané věci je předmětem řízení prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které se ve smyslu ust. § 44 a) zákona o pobytu cizinců obdobně vztahují ustanovení týkající se prodloužení doby pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů (§ 35 odst. 2 a 3 zákona o pobytu cizinců). Odstavec třetí uvedeného ustanovení stanoví, že dobu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nelze prodloužit, pokud policie shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza podle ust. § 37 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán v projednávané věci přistoupil ve vztahu k žádosti žalobce o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu k aplikaci ust. § 37 odst. 2 písm. b), které stanoví, že policie zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza. V návaznosti na uvedené ustanovení správní orgán v projednávané věci dále aplikoval ust. § 56 zákona o pobytu cizinců upravující důvody pro

neudělení víza, kdy ve smyslu písm. k) odst. 1 citovaného ustanovení policie nebo zastupitelský úřad vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Krajský soud v Brně se ve vztahu k žalobní námitce, tj. že nebyla zjištěna závažná překážka pobytu cizince na území ČR s jeho argumentací v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 písm. b) a ust. § 56 zákona o pobytu cizinců neztotožnil. Nesouhlasil též s názorem žalobce, že po celou dobu pobytu, i když tento účel neplnil, což nepopíral, vlastnil živnostenské oprávnění a pokud bylo mu vytýkáno, že v případě, kdy nepodnikal, neplatil příslušné pojistné, že to není důvod neprodloužit mu pobyt právě z důvodu závažné překážky žalobce na území ČR, neboť on své závazky vždy splnil, své dluhy pojistné zaplatil a ze systému žádné dávky nepožadoval. Pokud je žalobce přesvědčen, že důvodem neplnění jeho účelu bylo jeho přerušení podnikatelské činnosti tak je na místě především zdůraznit, že plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl žalobci pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být předmětem období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování. Jak uvedl NSS ve svém rozsudku ze dne 27. 12. 2011, č. j. 7As 82/2011 – 81, že u fyzické osoby podnikající na základě živnostenského oprávnění je z jazykového výkladu ustanovení obchodního zákona zřejmé, že podnikatelem se stane tehdy, kdy vedle získání příslušného oprávnění také fakticky vykonával určitou podnikatelskou činnost (definice živnostenského podnikání viz. § 2 zák. č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání ve znění platných předpisů). Účelem pobytu zcela jistě zákonodárce nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území ČR vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území ČR musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem a tyto činnosti musí být skutečně na území ČR vykonávány (viz. rozsudek NSS 9As 80/2011 ze dne 19. 1. 2012).

Pokud žalobce skutečně svoji činnost přerušil, což se potvrzuje ze sdělení OSSZ, musel si být současně vědom, že neplní účel pobytu. Na základě tohoto konstatování nelze dovodit pochybnosti o zjištěném skutkovém stavu a lze uzavřít, že postup správních orgánů odpovídal požadavku zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v nezbytném rozsahu (zásada materiální pravdy), který vyplývá z ust. § 3 správního řádu. V návaznosti na argumentaci výše uvedenou nelze rovněž pominout skutečnost, že pokud je cizinci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je tento cizinec povinen dodržovat veškeré právní předpisy, které se k podnikání na území ČR vážou, tedy i povinnost být přihlášen k platbám sociálního zabezpečení.

K námitce žalobce tj. tzv. závažná překážka k pobytu v jeho případě NSS konstatoval ve výše citovaném rozhodnutí, že v daném případě se jedná o typický neurčitý právní pojem, který zahrnuje jevy nebo skutečnosti, které nelze obecně zcela přesně právně definovat. Jejich obsah a rozsah se může měnit, např. v závislosti na čase a místě aplikace právního předpisu. Zákonodárce tak vytváří správnímu orgánu prostor, aby zhodnotil, zda konkrétní případ lze podřadit pod neurčitý právní pojem či nikoliv. Při interpretaci neurčitého právního pojmu se pak uvážení správního orgánu zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její vyhodnocení, to znamená, že je nutno nejprve objasnit neurčitý právní pojem a jeho rozsah, a poté hodnotit,

zda skutečnosti konkrétního případu lze zařadit do rámce vytvořeného rozsahem neurčitého právního pojmu. Použití neurčitých pojmů v právních předpisech vychází z požadavku na obecnost právních normy, jejíž obsah má za úkol konkretizovat aplikační praxi, která si vyžaduje pružně reagovat na nastalé situace. NSS např. v rozsudku ze dne 8. 8. 2012 č. j. 3As 15/2012 – 29 konstatuje, že za výše popsané situace přichází v úvahu jediné posouzení žádosti podle § 56 citovaného zákona, které v rámci společných ustanovení k dlouhodobému vízu vymezuje další důvod pro neudělení víza. Podle § 56 odst. 1 písm. k) zákona č. 326/1999 Sb. policie nebo zastupitelských úřadů vízum cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničně politickém zájmu ČR nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Prvoinstanční i druhoinstanční orgán vyslovil, že se povolení k dlouhodobému pobytu neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka a tento konkrétní důvod zamítnutí žádosti je pak zřejmý i z odůvodnění jeho rozhodnutí, jakož i z rozhodnutí odvolacího orgánu. NSS zde přisvědčil závěru správního orgánu, že za závaznou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území ČR ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) citovaného zákona lze považovat i nenaplnění účelu předchozího pobytu.

Krajský soud konstatuje závěrem, že v odůvodnění obou správních orgánů je vyložena přezkoumatelným způsobem návaznost zákonných ustanovení, o které se jejich rozhodnutí opírá včetně i skutková zjištění, na základě kterých byla zákonná ustanovení na případ žalobce aplikována. Pokud žalobce při odhlášení na OSSZ uvedl, že přerušil či ukončil podnikatelskou činnost, vyplývá z toho, že přestal splňovat účel povoleného pobytu a plně se tak ztotožnil soud se závěry správních orgánů. Přihlašováním a odhlašováním u OSSZ, jestliže nepodniká, obchází předpisy státu, kdy na jedné straně neplní svoje povinnosti jako osoba samostatně výdělečně činná a při tom, kdy nepodnikal, musel si být vědom skutečností, že účel pobytu neplní a tedy na území ČR se nezdržuje legálně.

Na základě výše popsaných důvodů Krajský soud v Brně podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce neměl ve věci úspěch a proto mu právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno. Žalovanému náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. února 2014

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu